

ЗАХИСТ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ВИДАНЬ

Неборак П.М., студентка

Національний авіаційний університет, м.Київ

Науковий керівник – Єніфанова Ю.С., к.ю.н., доцент кафедри МППП

Невпинний розвиток інформаційних технологій по всьому світі посилив існуючі та вказав на нові проблеми в захисті прав — проблеми правового статусу нових об'єктів авторського права, охорони авторських прав у цифрових мережах. Відповідно до ст. 418 Цивільного кодексу України право інтелектуальної власності — це право особи на результат інтелектуальної, творчої діяльності або на інший об'єкт права інтелектуальної власності, визначений законом [1].

Захистом прав інтелектуальної власності є комплекс заходів, що застосовується автором самостійно чи за допомогою компетентного органу для відновлення порушеного права, його визнання та/чи для компенсації у разі порушення, невизнання чи прав на оригінальну науково-технічну інформацію, а також існування реальної загрози їх порушення. Важливо належним чином описувати та захищати інтелектуальну власність, так як це може бути вигідно і її власникам, і державі. Суб'єктами права на охорону авторського права та суміжних прав є насамперед автори наукових творів, літератури та мистецтва, власники авторських чи суміжних прав, а також їх спадкоємці та інші правонаступники. За життя автора твору, відповідно до загального правила, тільки він сам або його уповноважений представник можуть подати вимогу про захист порушених прав або тих, що оспоруються. Форми захисту прав інтелектуальної власності поділяється на юрисдикційну і неюрисдикційну. Юрисдикційна форма містить цивільно-правовий, кримінально-правовий і адміністративно-правовий прийом захисту. Неюрисдикційна форма захисту прав включає вчинки юридичних і фізичних осіб щодо захисту прав на об'єкти інтелектуальної власності, які здійснюються ними самостійно, без притягнення державних або інших компетентних установ. Здебільшого найпопулярнішою формою неюрисдикційного захисту є самозахист, що відчувається в активних чи пасивних діях особи, спрямованих на запобігання чи припинення порушення власного суб'єктивного права.

До самозахисту, безперечно, відносять необхідну оборону та крайню необхідність. До неюрисдикційної форми захисту науково-технічної інформації варто віднести і претензійний порядок. У цивілістиці його також називають урегулюванням спору про право. Під ним розуміють спільні дії сторін, що сперечаються, щодо ліквідації наявного конфлікту. Суть урегулювання спору зводиться до того, що особа, чиї права дійсно чи

уявно порушені чи оспорюються, у нормативно встановлений строк у письмовій формі доводить свої вимоги з долученням відповідних документів до відома другої сторони. Остання, розглянувши заяву, повинна в певний строк або задовольнити претензію, або надіслати вмотивовану відмову [2].

Роль і значення інтелектуальної власності в Україні зростає з кожним роком. Рівень проникнення сучасних технологій в повсякденність і динаміка їх вдосконалення такі, що на інтелектуальній власності базується, практично, все наше життя. Захист і цивілізований комерційний оборот результатів інтелектуальної діяльності - необхідна умова виживання авторства в ХХІ столітті.

Список використаних джерел

1. Окремі аспекти захисту законних інтересів у праві інтелектуальної власності [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2013/04/Venediktova.pdf>.
2. Васильєв С.В. Цивільний процес України: навчальний посібник. 2010 [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://bit.ly/2HDNuU5>.